

Arrest

nr. 276 501 van 25 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 7 oktober 2021 gehuwd met mevrouw A.M, van Belgische nationaliteit. Het huwelijk had plaats op het Consulaat-Generaal van de Russische Federatie te Antwerpen.

Op 19 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 mei 2022. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: A., R. geboortedatum: (...)1986 geboorteplaats: Groznyj

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Uit de verklaring op eer van betrokkene blijkt dat de recentste binnenkomst datum in België 13/05/2021 is. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien werd de erkenning van het buitenlands huwelijk geweigerd.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar moeder hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar moeder is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM), van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 62, le lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

*De bestreden beslissing stelt het volgende:
(...)*

*Vervolgens stelt de bestreden beslissing:
(...)*

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.

In casu houdt de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Nergens in de bestreden beslissing wordt op enige manier ingegaan op de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker en dit terwijl art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 expliciet stelt dat er bij de beslissing rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van onder andere het gezins- en familieleven.

Verzoeker woont reeds geruime tijd samen met mevrouw A. M. geboren op (...)juli 1999, Belgische, RR xxx met wie hij reeds lange tijd een duurzame relatie heeft.

Zij zijn ook gehuwd zijn bij het Consulaat-Generaal van de Russische Federatie, waarbij de erkenning hiervan in de Belgische registers niet mogelijk was.

Verzoeker en mevrouw A. zijn heden dan ook de Belgische procedure tot huwen aan het nagaan en wensen nog steeds uiteraard hun huwelijk te volbrengen.

Hoewel verwerende partij hiervan ook van de op de hoogte is voert zij hier op geen enkele manier enig onderzoek naar en houdt zij hier geen rekening mee, buiten de opmerking dat de erkenning van het buitenlands huwelijk geweigerd is.

Daarenboven is het parket hieromtrent nog met een onderzoek bezig (cfr. stuk 3), zodat het duidelijk is dat deze procedure momenteel nog hangende is.

Deze zeer korte redenering van verwerende partij kan onmogelijk gevolgd worden. Verwerende partij gaat immers niet na of er nog enige concrete huwelijksplannen zijn en wat de situatie van partijen is.

Tenslotte is de partner van verzoeker ondertussen zwanger geworden, waarbij de zwangerschap is uitgerekend voor begin 2023.

Het is dan ook overduidelijk dat verwerende partij géén rekening heeft gehouden met de persoonlijke gezinssituatie van verzoeker.

Ten overvloede verwijst verzoeker er ook op dat er in casu geen sprake is van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zodat de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij kan worden geschoven.

Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de familiale situatie van verzoeker.

Indien verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren, kan de relatie van daaruit onmogelijk worden verder gezet.

Het is immers enerzijds onmogelijk voor mevrouw A. om verzoeker te gaan opzoeken in de Russische Federatie en anderzijds is het voor verzoeker zo goed als onmogelijk om daarna terug te kunnen keren naar België (als hij de Russische Federatie al zou kunnen bereiken).

Dit gelet op de Europese sancties die zijn getroffen ten aanzien van de Russische Federatie ten gevolge van de oorlog in Oekraïne zoals met name een vliegtuigverbod.

Er zijn dan ook geen directe vluchten meer mogelijk vanuit Europa naar Rusland en daarenboven zijn de meeste Russische vliegvelden ook gesloten voor het publiek.

Daarnaast zijn heel wat grensovergangen ook gesloten, zodat het de facto quasi onmogelijk is om terug te keren naar de Russische Federatie.

Daarenboven zou verzoeker bij een terugkeer naar de Russische Federatie als persoon die gehuwd is met een Belgische (gelet op de akte verleden op het Russische consulaat-generaal) ook beschouwd worden als een persoon 'non grata' in Rusland, met alle gevolgen van dien.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in haar beslissing hier echter niet op, hoewel zij uiteraard duidelijk op de hoogte is van de situatie in Rusland en de afkomst van verzoeker.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Verzoeker is bovendien in huidige procedure ook nooit gehoord geweest.

Dat er eerst en vooral sprake is van een recht om gehoord te worden, is duidelijk uit de samen lezing van art. 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Het belang van het recht om gehoord te worden is ook expliciet vermeld bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 21 mei 2015, gekend onder 145 828:

Waar de verzoekende partij de schending van het hoorrecht aanhaalt, merkt de Raad op dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aldus lot uiting is gebracht in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hoewel uit deze bepaling duidelijk volgt dat ze niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Doch volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80)

Het kan dan ook niet betwist worden dat er sprake is van een recht gehoord te worden en dat verzoeker dit recht is ontzegt.

Dit terwijl het recht om gehoord te worden in huidige casu geleid zou hebben tot een andere beslissing van verwerende partij.

Centraal in huidige procedure is immers de hedendaagse gezinssituatie van verzoeker, waar zoals aangehaald verwerende partij niet eens op ingaat.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

2.2 De in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verzoeker betwist dit niet. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn persoonlijke en familiale situatie, gaat hij voorbij aan de motieven in de beslissing dat de buitenlandse huwelijksakte niet werd erkend, dat het samenwonen met zijn partner en haar moeder hem niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat de scheiding met zijn partner en haar moeder slechts van tijdelijke duur is, met name de tijd die nodig is om zijn situatie te regulariseren. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

Verder voert verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid ertoe haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De eventuele schending van deze rechtsbeginselen wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu gaat het om een situatie van eerste toelating tot verblijf, waarbij er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Bijgevolg is het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk is om een legitiem doel te bereiken niet dienstig. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). Een belangrijke overweging hierbij is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet over enig verblijfsrecht beschikt. Hij verblijft hier sinds zijn aankomst in illegaliteit. Bijgevolg dienden verzoeker en zijn partner te weten dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Aangezien het gezinsleven zich heeft ontwikkeld gedurende het illegaal verblijf van verzoeker in België, kan er slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker voorhoudt dat verweerder geen individuele beoordeling omtrent zijn gezinsleven heeft gemaakt, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers, specifiek voor verzoekers situatie, gemotiveerd dat zijn buitenlands huwelijk niet wordt erkend en dat het samenwonen met zijn partner en haar moeder hem geen automatisch recht op verblijf geeft. Verweerder heeft aldus nauwkeurig de individuele situatie van verzoeker beschreven en een evaluatie gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij motiveert in de bestreden beslissing: *Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (...)*.

Waar verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij nog concrete huwelijksplannen heeft en het feit dat zijn partner zwanger is, gaat hij voorbij aan het motief dat de scheiding slechts tijdelijk is, de tijd die nodig is om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”*

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden

als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”. Wat de zwangerschap betreft stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verweerder op de hoogte was van de zwangerschap.

Nu verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en familielevens, en verzoeker door middel van zijn betoog niet aannemelijk maakt dat deze beoordeling kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden weerhouden.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd naar zijn feitelijke situatie of dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Verzoeker stelt verder dat het zo goed als onmogelijk is om terug te keren naar België doordat er geen directe vluchten meer mogelijk zijn tussen Europa en de Russische Federatie, de meeste Russische vliegvelden gesloten zijn voor het publiek en de grensovergangen met de Russische Federatie zijn afgesloten. Verzoeker beperkt zijn betoog evenwel tot beweringen zonder enig begin van bewijs. Waar verzoeker stelt dat hij *persona non grata* is in Rusland, nu hij gehuwd is met een Belgische, brengt hij evenmin een begin van bewijs aan. Zoals verzoeker zelf stelt is de oorlogsverklaring van de Russische Federatie vooralsnog beperkt tot Oekraïne.

Verzoeker beroept zich vervolgens op een schending van het hoorrecht zoals gestipuleerd in artikel 41, tweede lid van het Handvest, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...)”

De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het hoorrecht is echter niet absoluut. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden, indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker betoogt dat indien hij was gehoord hij voormelde gegevens had aangehaald. Zo verwijst verzoeker naar de zwangerschap van zijn partner. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker een medisch attest van 23 juni 2022 van dr. C. voor waaruit blijkt dat de bevalling is voorzien op 3 februari 2023. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij kennis had van de zwangerschap alvorens de bestreden beslissing op 19 april 2022 is genomen en dat hij dit element had kunnen aanhalen indien hij was gehoord alvorens de beslissing werd genomen.

Waar verzoeker verwijst naar de oorlogsverklaring van de Russische Federatie aan Oekraïne en de Europese sancties opgelegd aan de Russische Federatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen bijbrengen die verweerder niet gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing en die van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden beslissing. Verzoeker brengt aldus geen nieuwe ongekende informatie bij.

Ten slotte laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN